

Chương 35

Trái Tim Của Em

Hang Rắn Thần lộ ra dưới ráng chiều đỏ sậm vì nó bị vếch lên cao theo sườn núi và những cây đại thụ bám đất sâu không thể bò rể lên phần đá rắn. Bách lấy con dao lớn tạm phát quang những bụi dây leo mà lần trước Tú đen chui vào cùng lão ăn mày đã chưa dọn dẹp cho gọn gàng. Miệng hang mềm xốp vì trái kín lá khô rụng xuống từ những bụi cây bịt bên ngoài cửa. Nước mưa chảy vào trong hang khó bốc hơi nên lớp lá mục ẩm thấp trở thành nguồn dinh dưỡng và nơi trú ẩn tuyệt vời cho các loài bò sát và côn trùng. Bách thận trọng rọi đèn pin vào nền hang rồi mới từ từ tụt xuống. Rõ ràng hang này chỉ phù hợp cho rắn trú ngụ vì trước mặt anh là một cái lỗ thút nút dài hoắm đủ cho một người nằm gọn vào trong như một cái kén đá. Bách quỳ xuống rọi đèn thì thấy cái hốc đó dài chừng năm mét, chiều ngang năm chục phân và chỉ cao chưa đầy hai gang tay. Bề mặt bên dưới cũng là một thảm lá khô mục ả do chảy trôi theo những cơn mưa lớn. Bách không thể đưa chân vào trước như vậy sẽ không cách nào chuyển dịch tới đầu bên kia. Anh đành úp mình, chiếc ba lô đựng những dụng cụ cần thiết buộc vào cổ chân, rồi chui đầu vào cái hốc, bắt đầu trườn lết theo cách đi của loài rắn. Anh trườn chậm chạp, cảm nhận những loài sinh vật chân đốt đang lổn nhổn dưới lòng bụng. Trước mặt anh chỉ còn bóng tối u minh vì anh không thể đưa tay lên mà cầm đèn pin. Cái ngách bí mật này chật đến nỗi một kẻ có bề ngang to hơn sẽ không thể chui lọt. Bách ngờ rằng với cân nặng nguyên si như cách đây vài tháng thì không chắc anh có lọt qua được cái hũ nút này không. Lúc này Bách mới thấy thương Tú đen. Cậu ta cũng phải bò lết như côn trùng thế này để vào hang cứu Bách trong khi chắc gì lão ăn mày lẫm lẫm đã đúng khi khẳng định có thể chui vào được. Vậy mà chi tiết đáng kể công nhất thì cậu nhất định không chia sẻ. Cậu ta chỉ nói các đồng đội đã đưa Bách lên bằng đường hầm dưới nhà kho và anh thì chưa kịp hỏi rằng tại sao họ lại không đi lối gần hơn khi mà tất cả đã ở sát cửa hang.

Bách chùn người uốn lượn như một ấu trùng. Mỗi lần nhấc đầu lên khỏi mặt đất thì anh lại bị cụng vào trần đá phía trên. Nó thấp đến nỗi Bách có cảm giác anh sẽ bị mắc kẹt ở giữa cái hốc đá này nếu như càng ngày nó càng hẹp dần lại và hạ thấp hơn nữa, để rồi cả một khối đá núi sẽ chẹn cứng lên cơ thể anh, trong khi anh đâu có phải là Tôn Ngộ Không để ngăn không biến mình thành một cái xác chết khô. Nhưng Bách nghĩ Tú đen đã qua được thì anh cũng sẽ qua được. Cách di chuyển kỳ quặc này chủ yếu dùng cơ vai và ngực, nên vết thương của anh giãn giật như sắp vỡ tung. Tốc độ rất chậm khi mà anh phải nhích lên từng xăng ti mét và dường như này giờ anh mới chỉ “đi” được có nửa mét. Đây mới chính là lý do khiến cái hang động thênh thang trở thành nơi hoang dã chừ

không phải vì người đời hãi sợ rắn thần. Thế này mà mở khu du lịch nổi gì. Du khách nào dám chui vào đây tham quan, và những đường hầm hẹp bên dưới nhà kho thì cũng chẳng dễ thở hơn. Trong tình cảnh khôn khó ấy, điện thoại trong ba lô của anh còn réo vang những cuộc gọi liên nhau. Đó là cách của điện thoại khẩn, nhưng Bách không thể xoay sở được gì trong tư thế này. Thậm chí anh còn không thể co tay lên gỡ đầu hay bất cứ chỗ nào khác trên cơ thể. Cái ngách đường ngày càng hẹp lại, và quả có một chỗ Bách phải hơn nghiêng người để lách qua. Ngách đá tựa hồ kéo dài bất tận trong bóng tối đặc quánh và Bách bắt đầu thấy quên thời gian. Anh cứ tiếp tục cằn mẫn nhích lên phía trước, phớt lờ những con trùng đang bám nhày trên cổ trên má anh. Cuối cùng anh thấy mình thò cổ ra một vùng khí thoáng đãng hơn và đôi vai anh tuột ra khỏi cái ngách, rồi đến hai cánh tay. Nhưng rất nguy hiểm ở chỗ Bách không tìm thấy mặt đất đâu cả dường như anh đang cắm đầu xuống một hố sâu bên dưới.

Anh quờ chiếc đèn pin trong túi áo và bật nút. Quầng sáng chói lóa của cây đèn pin chuyên dụng loại hiện đại nhất bao quát cả lòng hang. Cái “kén đá” của anh đang treo vắt ngang vách hang và Bách phải rất khó khăn mới tụt được đầu xuống trước. Thực kỳ lạ khi bên trong là cả một không gian khổng lồ. Bách lờ mờ nhớ lại hôm trước anh chưa đến chỗ này. Một chiếc khay áo bung ra trong lúc bị ma sát, nó rơi lóc cóc xuống tầng đá bên dưới và cái âm thanh bình thường vốn rất khê khàng ấy cũng trở nên vang vọng ở khu vực được cách âm tuyệt hảo này. Bách vội kiểm tra điện thoại.

Sáu cuộc gọi nhờ đều của Tú đen kèm theo tin nhắn gửi luôn sau đó vì không thể liên lạc: “Anh Bách, có một sự nguy hiểm do sơ suất của chúng ta *... *... *”. Tin nhắn mất một nửa và nó hiển thị dấu sao cho những ký tự bị lỗi. Anh vội gọi lại cho Tú đen nhưng lập tức nhận ra điện thoại không còn một vạch sóng. Hang núi đá gần như bịt kín khiến các loại tần sóng đều bị bỏ ra ngoài cửa hang. Trong tình thế không giải quyết được vấn đề gì thì tốt hơn hết là không nghe không thấy, nhưng Bách biết chắc trong lòng chẳng thể yên ổn. Điều nguy hiểm. Sự sơ suất. Sơ suất gì kia? Anh đi dọc theo lạch nước vẫn đang róc rách khe khẽ. Nó chảy vào một cái hố sâu có đường kính to gấp đôi miệng giếng. Giữa lòng hố, nước đen xoáy tròn như vòi rồng. Bách thử quăng chiếc mũ lưới trai xuống đó. Trong nháy mắt nó biến mất hút vào màu đen của xoáy nước. Bách rùng mình, không chắc rằng hồ nước này dẫn đi đâu. Lạch nước trong hang thông với lòng hồ dưới chân bảo tháp, và chảy tiếp từ đó ra xoáy nước này. Như vậy, rất có thể còn một lạch nước ngầm khổng lồ dưới lòng đất. Tim Bách nhói lên, đau đớn. Thứ anh cần tìm, liệu có bị trôi theo lạch nước vào cái hố vô tận này?

Anh đi ngược lên đầu nguồn lạch, về phía cửa hầm. Lúc này cây đèn sáng quá mới cho anh cơ hội được ngắm nhìn toàn bộ lòng hang. Nó rộng bằng một sân đình, với mái vòm lớn, từ đó thạch nhũ rủ xuống đủ mọi hình thù, nhưng càng về phía cửa hầm thì lối đi càng hẹp lại. Hình thù của lòng hầm giống một

bình thí nghiệm mà phần thân bình thì tròn, còn phần có múp dài đến tận miệng. Không gồ ghề với những tảng đá cheo leo chồng chéo lên nhau như nhiều hang đá khác, hang Rắn Thần thoai thoải theo dòng nước và hình thành một lối đi bằng phẳng giống con đường mòn trên mặt đất. Tuy nhiên hai bên vách có vô số hốc đá đen ngòm giống như những lối đi ngoắt ngoéo vào lòng núi. Bách không phải nhà thám hiểm và anh cũng không lòng dạ nào ở lại lâu trong chốn thâm u này, nơi mà chỉ cần có kẻ nghịch ngợm lẫn một hòn đá tảng bịt đầu kia của ngạch vào thì anh sẽ bị cầm tù ở đây cho đến khi thành bộ yết khô. Bách đã đứng ở phần cổ múp của chiếc bình, chỗ chuẩn bị loe ra thành một lòng hang rộng rãi và tròn trịa. Đúng chỗ này, anh đã bị khẩu Storm của Durga chĩa vào ngực trước khi nghe thấy giọng nói của Tú đen. Bách quét đèn xung quanh lạch nước và toàn bộ bề mặt lân cận, mắt anh dán vào từng hòn đá nhỏ, nhưng không thấy gì cả. Để chắc chắn hơn, anh đi ngược lên phía đầu nguồn, sợ nhớ đâu những đặc nhiệm trong quá trình khiêng anh và Durga lên trên đã khiến anh vô tình để rơi mất. Hang đá dài chừng 300 mét, và anh đã quần thảo tới lui trong suốt hai tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chỉ có đá núi, thạch nhũ và nước. Thảng hoặc vài con nhện núi bò ngang trên những tảng đá vì khó chịu với ánh sáng mà chưa bao giờ chúng được nhìn thấy.

Mỹ Lâm, em ở đâu? Bách tuyệt vọng và kiệt sức. Lúc này anh mới thấy thấm mệt, một cơ thể vừa ốm dậy trải qua ngàn ấy quãng đường với không ít chặng đi bộ rồi bò lết trong hang cùng một vết thương còn chưa lành hẳn. Anh nhìn cái hố sâu vẫn cuộn tròn những xoáy nước để nuốt chửng bất cứ thứ gì trôi đi qua miệng nó. Không còn câu trả lời nào khác, tất cả nằm xoáy nước này. Anh khuyu xuống, nằm úp mặt bên bờ nước và bật khóc, lần đầu tiên anh khóc thành tiếng, kể từ lúc anh biết rằng, sẽ vĩnh viễn, không bao giờ anh còn được nhìn thấy nụ cười của cô nữa, sẽ không được chạm vào da thịt, không được hít hà mùi hương quen thuộc toàn mái tóc dày ẩm áp, và không được ôm chặt cô vào lòng để cảm nhận cô đã trở thành một phần của cơ thể. Chính khoảnh khắc này, anh mới cảm thấy mình đã mất cô thực sự, nỗi mất mát không gì có thể bù đắp và nguôi ngoai. Nước mắt nóng bỏng của anh hòa vào lạch nước lạnh buốt, nhưng chính vào lúc này, những giác quan thần diệu của con người bỗng phát huy tác dụng như một cỗ máy tự động chuẩn xác của tự nhiên. Một mùi đặc trưng khai nồng của amoniac xộc vào mũi anh. Bách kinh ngạc. Phản xạ tự nhiên của một cảnh sát hình sự bật ra câu hỏi: Kẻ nào đã tiêu tiện ở nơi hầu như được miễn nhiễm với chất thải của con người, các cảnh sát đặc nhiệm chẳng? Không có hề, vì lúc đó họ đang rất vội. Hơn nữa đã một tuần trôi qua, mùi nước tiểu sẽ không thể nào bốc lên nồng nặc như một cái toilet công cộng thế này. Lúc mới xuống hang, do quá xúc động mà anh không nhận thấy, hay vì bây giờ anh đang nằm sát mặt đất nên mới có thể khẳng định chính xác. Cùng lúc ấy, thỉnh giác hỗ trợ cho những gì anh vừa cảm nhận, có những viên đá sỏi va vào nhau khe khẽ như lối một con vật đang di chuyển trên bề mặt. Một con chó hoang vừa chui vào trong này chẳng? Nhưng Bách chợt nhớ ra rằng đối với loài

vật tiếng đi trước, người đi sau, chỉ ít là những tiếng thở của chúng. Một giác quan khác cho anh biết rằng anh không MỘT MÌNH ở trong hang đá này, có một thứ gì đó, một kẻ nào đó cũng đang có mặt ở đây. Và câu trả lời nhanh chóng xuất hiện. Một bóng ma lơ lửng trong đêm tối. Cây đèn pin vút lăn lóc bên cạnh chỉ đủ chiếu một quãng sáng thấp vừa vịn tới đôi ủng đen và vạt áo choàng chàm đất.

- Mà đang tìm thứ này?

Trong một phần nghìn giây Bách đã hiểu toàn bộ câu chuyện là thế nào, vì giọng nói này, âm điệu sắc mùi tử khí này, đến chết anh cũng không thể quên được. Nước mắt đang nhòe nhoẹt trên mi mắt khiến những gì anh nhìn thấy trước mặt chỉ là một vàng mờ ảo. Chopin. Tên bác sĩ đồ tể. Hắn vẫn mặc áo choàng đen và mang tất cả những gì trên người y như mới chỉ vừa rời khỏi buổi tế lễ.

- Mà ngọc nhiên phải không? - Hắn cười rinh rích như một con bệnh tâm thần. - Đã một tuần trôi qua và tao vẫn sống bình yên khỏe mạnh. Đó chính là nhờ sức mạnh vĩ đại của thần Pantanal. Không cần ăn, mà vẫn khỏe. Lần này thì mày đã tin phải không?

Hắn vút chiếc túi sợi gai xuống đất.

- Cửa mày đây.

Bách vội lồm cồm bò đến chiếc túi như bị thôi miên, nhưng tức thì anh thấy ánh sáng của con dao mổ lóe lên như miếng gương bắt được ánh mặt trời. Bách vội nghiêng người tránh và lộn nửa vòng đá tung con dao trên tay hắn. Nhưng đòn tấn công này cũng khiến anh mất sức và hơi chao đảo. Cái lưng to bè như một con đười ươi lao thẳng vào anh với lực đẩy kinh hồn. Anh ngã đập trán vào một tảng đá và lập tức cảm thấy năng lượng trong người mình đang bị rút dần theo dòng máu chảy. Trong khoảnh khắc, anh tự hỏi liệu Pantanal có thực sự là một thần dược. Thân hình nặng nề của hắn đè lên anh. Mọi thứ từ hắn toát ra hiện thân của quỷ dữ: Khuôn mặt kinh dị lấp loáng trong ánh đèn pin, sự nhanh nhẹn và sức mạnh ma quái, cả mùi máu khô còn phảng phất sau cuộc hành hình Sun Ra. Hắn nện cùi chỏ lên mặt anh. Bách nghe tai mình ù đi và lặn vào những âm thanh mơ hồ trong cuộc hành trình đến xứ sở của Thần Chết, giọng nói cợt nhả của Chopin trở nên rành rẽ như được tách âm qua bộ lọc.

- Trái tim của bạn gái mày tuyệt lắm. Nó còn ấm nóng đến tận bây giờ. Tao chỉ khẽ lách mũi dao là nó đã rời ra khỏi lồng ngực. Mà cũng chỉ cần một đường rạch mảnh thôi, không ảnh hưởng gì đến bầu vú của nó hết.

Bách thấy mình biến thành mãnh thú, một loài thú điên có khả năng cắn ngập cổ kẻ thù. Anh thu hết sức mạnh đâm vào quãng mắt sâu hoắm của gã đồ

tê. Hấn kêu lên một tiếng khàn và bật lùi lại phía sau. Toàn bộ năng lượng còn lại anh trút lên để giầy đinh đi rừng và dồn tất cả cường nộ lên khuôn mặt quỷ dữ của hấn. Chopin lết dần về phía lòng nước cạn rồi bất thần lại nhảy xổ vào anh. Bách đã không còn nhìn thấy gì vì máu xối ra che phủ ánh sáng của đèn pin. Nhưng tiếng áo choàng của hấn phật sang khiến anh biết mình phải tránh về bên nào. Hấn lỡ đà chơi với. Bách lùi lại một bước lấy thế rồi ẩy mạnh hấn về phía trước, chỉ cần hai bước ngăn thôi, anh biết đây là hướng gì. Bách chỉ kịp nhìn lơ mờ bóng áo choàng của hấn chồm lên làn nước và cánh tay bọc găng giơ lên chơi với. Một tiếng ục lớn cuốn phăng tất cả những gì còn sót lại. Chopin, chúc mừng may đã quay trở lại với địa ngục.

Bách gạt hết máu ở trên trán và tự cầm máu bằng một miếng vải xé ra từ gấu áo. Nhìn thấy con dao mổ vút lăn lóc trên nền đất. Anh lấy chân gạt nó xuống lạch nước. Tức thì nước xối xả đùn nó xuống cái hố đen sâu thẳm. Trong tích tắc, nó biến mất nốt theo chủ nhân đang trôi dạt đâu đó dưới một lạch nước ngầm. Bách vội vàng quay lại tìm chiếc túi vải sợi gai. Nó đây. Bàn tay anh run rẩy nâng cái túi lên và áp vào ngực, mặc dù nó đang xộc ra mùi đặc trưng của phóc môn, chất ướp giữ mà Durga sử dụng để bảo quản bảy bộ phận trinh nữ. Chính giữa lòng túi, một vết tròn xuyên qua mang dáng hình một viên đạn. Bách thấy mình sụp đổ. Anh chỉ biết gào lên với đá núi: Em đã bảo vệ anh đến phút cuối, mà anh chưa làm được điều gì cho em cả.

Chỉ duy nhất Bách hiểu được bí mật này. Trái tim Mỹ Lâm đã bị anh lén lấy đi từ trên cây Pantanal rồi để nó trong túi ngực của chiếc áo khoác mặc bên trong. Nhờ trái tim của cô mà viên đạn mới chỉ đụng đến phần mềm ít nguy hiểm nhất. Trái tim Mỹ Lâm đã giữ được mạng sống cho anh. Bách thu dọn mọi thứ rồi quay trở ra. Lần này cái ngách kinh hoàng chẳng còn là nỗi ám ảnh nữa, bởi vì anh không cô đơn, anh đã có cô song hành bên cạnh, trong chiếc ba lô, cuộn tròn giữa chiếc khăn lụa mềm mại mà anh xin cô cho mang về sau lần cuối cùng họ ở bên nhau. Lúc đó anh bảo đêm nay anh sẽ quấn nó vào cổ và hình dung cô đang choàng tay qua cổ anh. Vừa nhích từng xăng ti mét như một con sâu đo, Bách vừa trò chuyện thành tiếng, những vết thương cả cũ lẫn mới dường cũng trở nên êm dịu và thắm lá mục đầy côn trùng dưới bụng anh giống như tấm nệm nuột nà, ấm áp trong phòng ngủ của Mỹ Lâm.

- Em biết không, sau lần này anh sẽ đặt một vé ra ngoài đảo. Lâu lắm rồi anh chưa được đi biển, anh chẳng có thời gian để đi đâu cả. Nhưng lần này anh sẽ đi, anh sẽ mang em đi theo. Ở đó có một căn nhà gỗ, chẳng có ai ở đó ngoài anh và em. Minh sẽ tắm nắng ngoài hàng hiên. Anh sẽ cố tìm một căn nhà có hoa giấy. Anh biết mà, em không cần phải nói điều đó với anh đâu.

Cứ như vậy, anh và cô đã ra đến ngoài cửa hang. Gió từ hồ nước thổi lên lạnh lẽo. Điện thoại báo anh có một tin nhắn. Thực ra vẫn là tin lúc trước của Tú đen, nhưng lần này nó đã được tổng đài trả về đầy đủ ký tự: “Anh Bách, có một

sự nguy hiểm do sơ xuất của chúng ta. Đội đặc nhiệm đã bắt được 111 tên nhưng lại không tính rằng Durga nằm ngoài số đó. Sau khi thẩm vấn, tụi em thấy lọt mắt Chopin. Hắn là một trong những kẻ nguy hiểm nhất của giáo phái.”

Bách bấm số của Tú đen.

- Chopin đã ở trong hang Rắn Thần suốt một tuần. Hắn bị kẹt lại vì cái lưng to bè chằng qua nổi ngạch hẹp ở cửa hang, trong khi nắp hầm đã bị ủy ban khóa kín và niêm phong. Hắn không ăn uống gì cả, chỉ dùng Blue Eye mà vẫn sống sót và khỏe mạnh. Thêm một đặc tính nữa của độc chất này, kích thích năng lượng ảo của con người như một thứ doping có sức bền đáng nể.

- Ôi... tại... tại sao anh biết tất cả những điều đó?

- Tôi vừa ở trong hang và thằng con hoang đã đâm cho tôi vỡ trán.

- Anh vào trong đó làm gì? Còn Chopin đâu rồi?

- Hắn vẫn chưa rời khỏi địa cầu này, nhưng đang trôi nổi đâu đó dưới lòng đất.

Bách cúp máy và nhẹ nhàng ôm chiếc ba lô vào lòng. Anh thì thầm:

- Anh sẽ không bao giờ để mất em lần nữa.

Trái tim của em đang ở trước mặt anh, trong một chiếc bình pha lê tuyệt đẹp. Ngôi nhà mới của em. Và từ nay em sẽ ở bên cạnh anh hàng ngày. Anh cũng được nhìn thấy em. Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Bách vừa trò chuyện vừa truy cập vào hộp thư quen thuộc. Anh lần lượt gửi đi những lá thư, những lá thư tình anh đã viết hàng đêm mà chưa bao giờ dám gửi. Anh đã đợi đến một dịp đặc biệt, nhưng ngày ấy sẽ chẳng bao giờ đến nữa. Bách hy vọng làm thế này, bằng cách nào đó, cô sẽ đọc được tình yêu của anh, và chỉ như thế mới khiến Bách cảm thấy khuây khỏa phần nào. Khi anh gửi đi bức thư thứ năm mươi thì bất ngờ nhận được một hồi đáp. Anh chết sững trước màn hình. Mỹ Lâm, anh ước gì ảo giác này cứ kéo dài mãi mãi. Em cứ làm cho anh điên lên cũng được. Để trong hoang tưởng ngọt ngào này, anh luôn cảm nhận có em bên cạnh.

Nhưng bức thư không phải là ảo ảnh. Nó có thực, là địa chỉ e-mail của Mỹ Lâm. Một dòng chữ viết ngay bên trên bức thư vừa gửi của anh.

“Anh phải hết sức cẩn thận, nếu biết những gì anh đã làm, Lord sẽ tìm đến anh, và hắn luôn xuất hiện rất nhanh.”

Mỹ Lâm, em đây ư?

Hay ai đó đã lên sử dụng hộp thư này của em?

Nhưng dù thế nào, Bách không thể ngăn mình chảy nước mắt khi địa chỉ e-mail thân thiết lại lần nữa hiện lên, sống động và gần gũi như thể Mỹ Lâm vẫn đang cho lũ thỏ ăn cà rốt trong căn hộ tràn ngập tiếng sáo từ khu vườn Aranjuez.

Lord ư? Giờ phút này anh chẳng còn quan tâm đến điều gì khác ngoài em.

Bách tiếp tục gửi đi những lá thư, mong một hồi đáp siêu thực khác. Nhưng chẳng còn gì, ngoài một hộp thư đến đựng đầy những bức thư xưa cũ.

Khi được quản giáo dẫn ra khỏi phòng giam, Vũ Phương Đăng chùn người lại và nhất định rằng hắn không gặp bất kỳ ai cả, vì kẻ nào cũng đang có âm mưu ám hại hắn, dù là người hay ma. Vừa nhìn thấy Bách hắn khóc hu hu. Hình như hắn đã hình thành phản xạ có điều kiện, cứ gặp anh là hắn khóc lóc kể lể. Chẳng còn đâu gã trai lơ tài tử hút hồn bao cô gái xinh đẹp để rồi tất cả gặp nhau ở một điểm chung là cái chết bất hạnh. Nhìn thấy những vết thâm tím trên mặt trên người hắn, anh hỏi khẽ:

- Cậu bị bạn tù đánh đấy à?

- Không đâu. - Hắn nức nở. - Chúng trực xuất mấy con ma ra khỏi người hộ tôi đấy chứ.

Lần đầu tiên anh cảm thấy chạnh lòng khi nhìn gã công tử bột lúc nào cũng ngông nghênh, khêu khích giờ đã biến thành một kẻ dở khôn dở dại. Chiều nay anh sẽ viết kiến nghị gửi lên Viện Kiểm sát. Vũ Phương Đăng càng ngày càng có dấu hiệu rối loạn tâm thần nặng nề. Hắn nên được chuyển sang bệnh viện thì đúng hơn.

- Cậu cảm thấy trong người thế nào?

- Tôi khỏe lắm. Anh xem đây này. - Hắn cười toét miệng một cách ráo hoảnh và gập cánh tay xơ xác như một miếng giẻ thừa. - Anh vật nhau cũng không thắng nổi tôi đâu. Mà bố mẹ tôi thế nào? Họ có khỏe không?

Đặng đổi giọng và nhồm người lên phía trước vẻ quan tâm. Bách không trả lời câu này, vì biết bất cứ thông tin nào hắn cũng sẽ quên luôn sau đó.

- Tôi đến để trả cậu chiếc kính. - Bách đặt chiếc kính Armani có nạm hình đầu sư tử đỏ chói như máu lên mặt gỗ.

Hắn lạ lẫm nhìn xuống bàn, như thể đó là thứ đồ chưa gặp bao giờ. Mãi sau hắn mới ẩng về phía anh.

- Thôi tặng anh. Hàng hiệu đấy. Ở Việt Nam mỗi mình tôi xài loại thừa này. Bọn trọc phú sao dám chơi bạo thế. Anh đeo vào cho oách. Đeo thử xem nào. - Hắn ấn chiếc kính vào mắt Bách.

Bách rút chiếc kính ra và đứng dậy.

- Tôi sẽ mang nó về cho mẹ cậu vậy. Chúc cậu bình yên.

Đặng mở to mắt nhìn anh ngỡ ngác, như thể sao vừa có khách đến chơi mà đã vội về.

Bách bước ra khỏi cổng trại giam. Gió đông những ngày cuối năm thổi ào những cành khô khảnh gãy rãng rắc xuống lề đường. Và ở phía chân trời, mặt trời hửng lên một cách khó khăn qua những đám mây màu xám dày đặc. Một tin nhắn gửi đến anh: “Chúc anh Bách ngày lễ Giáng sinh vui vẻ. Một lần nữa em cảm ơn anh. Em gái của anh. Thiên Kim”. Bách nhắn lại: “Người em cần cảm ơn là một cô gái khác kia. Chúc em Giáng sinh an lành.” Bách vừa gửi đi tin nhắn thì anh có một cuộc gọi, số máy lạ mang mã vùng Hoa Kỳ.

- Anh Phan Đăng Bách phải không?

- Vâng, tôi đây.

- Em là Kevin Quang, con trai dì Tam Hoa, em họ của anh đây.

Em sắp về Việt Nam, em sẽ bay chuyến 11 giờ sáng thứ bảy tuần này. Địa chỉ của anh và bác Tam Nhâm vẫn ở khu An Phát đúng không? Gia đình mình sẽ ăn tối cùng nhau chứ? A lô...? A lô...?

HẾT